Andreas og Helena Restorff:

Abbi og omma William Heinesen

Restorff-ættin er væl umboðað í gamla kirkjugarði á Svínaryggi. Vit hava longu lýst fleiri av teimum, og fleiri eru eftir. Høvuðspersónarnir eru sjálvsagt gamli Martin Christian Restorff og kona hansara Else Jacobine. Her kundi nógv sigast um mannin og minni um konuna. Men nú fara vit at umrøða son teirra Andreas William og konu hansara Sofie Helene. Men her kann minst líka nógv skrivast um konuna sum um mannin. Tí verður hon umrødd fyrst. Høvuðskelda er Willam Heinesen, men íkast til greinina er eisini frá Johan Restorff Jacobsen

ÓLI JACOBSEN
olij@sosialurin.fo

Omman

William Heinesen skrivar ikki nógv um konufólkini í síni ætt. Men eitt undantak er, og tað er umrøðan av ommuni Sophie Helene. Hon hevur verið ein serlig kvinna og fær eisini nógva umrøðu í hansara ikki útgivnu frásøgn um ættarfólkini. Hann hevur eisini skrivað eina stuttsøgu um ommuna, og kallast hon “Min romantiske bedstemoder”.

William skrivar, at tað ber illa til at ímynda sær tvey so ymisk fólk sum hansara tvær ommur. Mamma pápa hansara var bóndakona í Bø, og hon var ein “fredsommelig og fåmælt kvinde med milde dybtsiddende øjne og varsomt kærtegnende hænder. Min mormoder var københavnerinde og en rastløst higende sjæl. Den første var dybt og varigt forankret i sit færøske miljø. Den anden var i sin tidlige ungdom rykket op af sin byverden og slog aldrig siden rod andre steder end i sine drømme og længsler.”

Sophie Helene var dóttir skómakaran Jørgen Frants Jacobsen, sum fyrr hevur verið umrøddur í hesi røð. Hann var pápi Meinhardt Jacobsen, sum var pápi rithøvundan Jørgen Frants Jacobsen. Hetta merkir, at yngri Jørgen Frants var systkinabarn mammu William, Carolinu. Tískil vóru teir triði annar, og ikki systkinabørn, sum ofta hevur verið sagt. Omman búðu úti á Skálatrøð í húsunum, har handilin hjá P.A. Restorff heldur til.

Tað er stuttligt at lesa frásøgnina hjá William frá hesi tíðini. Hetta verður endurgivið, sum William hevur skrivað tað, á donskum.

ANDREAS WILLIAM RESTORFF 1845-1898

SOPHIE HELENE RESTORFF 1847-1926

DERES SØN MARTIN RESTORFF 1868-1899

Undir tí lítla steininum liggur Sunneva Solveig Restorff 1914-1915. Hon var dóttir Linu og Frants Restorff. Hann var sonur tey bæði gomlu

Ævintýr á Skálatrøð

For os drenge fra det gamle bepakkede og tørvetilrøgede kvarter omkring Husegården (í Bringsnagøtu) var det altid en fest at komme ud på Skåletrø, bedstemoders hus, som lå i udkanten af byen i landlige omgivelser. Her var friske, udstrakte græsmarker, buske og blomster og en hyggelig bæk, der klukkede hemmelighedsfuldt under løvet. Også det gråmalede rummelige hus øvede en forunderlig magisk tiltrækning på os. Det virkede eventyrligt, at der for eksempel i kælderen var en hestestald uden hest og et bageri uden brød og bager. På loftet var der et køkken uden komfur eller andet køkkentilbehør. Men endnu mere dragende virkede bedstemoders stuer med klaveret og de mange billedbøger.

Når det begyndte at skumre, og vi var trætte af at lege udenfor, blev vi anbragt ved et bord, og billedbøgerne kom frem. Det var en fest at sidde og fortabe sig i den forheksede verden, der boblede ud af de indbundne årgange af Fliegende Blätter, som vi kaldte tyskerbogen, eller gamle årgange af Familie Journalen. Tyskerbogen med de kulørte billeder bar dog prisen. Uforglemmelige stunder har man tilbragt med de snart lystige, snart uhyggelige gamle politiske karikaturer, som man jo ikke fattede et muk af, men som man så meget desto bedre kunde sidde og fantasere en herlig privat mening ind i, medens bedstemoders klaverelever satte musik til underholdningen med ubehjælpsomme skalaer og monotone fingerøvelser. Så blev det aften. Poul (sonurin P.A. Restorff) kom hjem fra butikken, og man måtte afsted – hjem ad mørke veje og bakkede gader, forbi den susende kirkegård og gennem det tangduftende Frederiksvåg. Undertiden hændte det dog, at man overnattede på Skåletrøen, gerne i en af alkoverne i det værelse, som et par af de unge tanter delte med den gamle, halte og elskelige tjenestepige Ebba (er umrødd i hesi røð). Det føltes næsten overvældende at slumre ind her under tag med billedbøgerne, mens bækkens rislen blandede sig med bruset fra havens træer.

Omman drotning á Skálatrøð

Bedstemoder var Skåletrøs herskerinde, eller rettere sagt: Hun herskede over stuer og klaver, for i køkkenet herskede Ebba, og alle andre steder i huset Poul og hans yngre søskende. Ebba var madmoder og ja, man kunde næsten sige amme, for på en vis måde var hun børnene i moders sted. Bedstemoder levede for en meget væsentlig del i sin egen verden. Hun var en fantasifuld natur, og livet havde gjort hende til noget af en romantiker.

Bedstemoder var født i København og havde dybe rødder i denne by, hvor hun havde tilbragt sin barndom og tidligste ungdom som datter af en (dengang) velsitueret skomagermester og teaterbegejstret borgermand. Da hun 21 år gammel ankrede op i Thorshavn som den et åre ældre A.W. Restorffs kone, var hun slet ikke færdig med København med dens teatre og opera, og det blev hun heller aldrig. Erindringen om dette festlige, borgerlige og undertiden også lidt bohemeagtige liv i Kongens by, forlod hende ikke under de nye livsvilkår og omgivelser, men vedblev av yngle i hendes sind. Der byggede hun den et tempel, og dette tempel holdt stand lige til hendes død.

I hine tider var det at rejse ikke så ligetil en sag

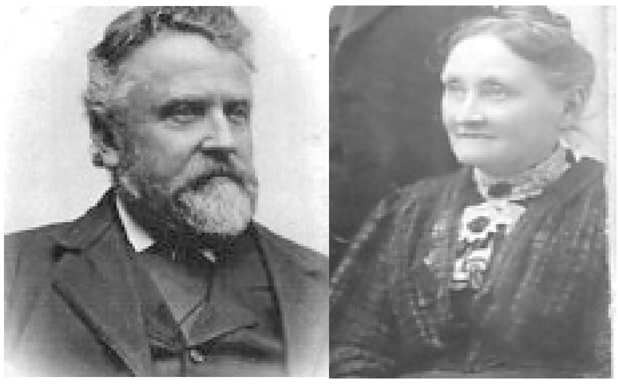

Andreas William Restorff og Sofie Helene f. Jacobsen

Familjan hjá A.W. Restorff, aftasta rað: Carolina Heinesen, Fanny Jacobsen, Poul Andr. Restorff, frammanfyri Helga Debes, Sofía Helena Jacobsen við Hedvig á fangi og A.W. Restorff við Ragnhild Dahl á fangi